

20. FEJEZET

Az egységesülés útja

Az 1992 és 1993 folyamán Kína-szerte végzett oktatás és képzés különleges időszaka alatt nagyon sok csodálatos és gyümölcsöző pillanatot éltünk át az Úrral. Valahányszor az Úr megáldja a keresztényeket, az ördög mindenkorban aktivizálja magát, és mindenkorban bevet, hogy megállítsa Isten országának előrehaladását. A Sátán üldözések és a legkülönfélébb nehézségek által próbálta meg kioltani az Úr tüzét, de Isten mindenkorban telítől töltött lámpásainkat olajjal, hogy még erősebben és fényesebben világítson a lángja!

1994 elején Isten azt mutatta meg nekem, hogy a különféle házgyülekezet-hálózatokat egységebe kell kovácsolnunk, hogy aztán igazán kiönthesse az erejét Kínára. Az 1970-es években még csak egyetlen házgyülekezet-mozgalom létezett Kínában. Nem voltak hálózatok, sem szervezetek, csak lelkes hívők csoportjai, akik összejöttek dicsérni az Urat és tanulmányozni az Igét. A vezetők mind jól ismerték egymást: Isten összekovácsolta őket a nehézségek idején. Megtanultak közösségen lenni és megbízni egymásban, miközben összebilincselve töltötték el éveket a

börtönben. Miután kiszabadultak, együtt munkálkodtak az evangélium terjesztésében. Azokban az első időkben valóban egységesek voltunk. A közös szenvédés minden felekezeti falat lebontott a kínai egyházban.

Amikor aztán Kína határai elkezdtek megnyílni az 1980-as évek elején, sok külföldi keresztény szerette volna tudni, hogyan segíthetné az egyház munkáját Kínában. Az első dolog az volt, hogy Bibliákat csempésztek be hozzánk Hongkongból. Ezeket az ajándékokat nagyra becsültük, és nagy szükségünk volt rá!

Időnként vonatra szálltam több házigyűlekezet-vezetővel együtt, hogy délről, Kanton városából Bibliákat szerezünk nyugati barátainktól. Egy-két napi együttlét után újra vonatra szálltunk, és hazaindultunk értékes ajándékkal. Nagyon boldogok voltunk, tele szeretettel egymás iránt.

Csakhogy néhány év elteltével ugyanezek a missziós szervezetek elkezdtek más könyveket is csomagolni a Bibliához. Ezek a könyvek annak a bizonyos felekezetnek a teológiaját közvetítették, és egy bizonyos megvilágításból tanították az Igét. Azt hiszem, ez volt az egység szérombolásához vezető első lépés a kínai házigyűlekezetek között.

Ezék a könyvecskek azt próbálták ránk erőltetni, hogy egy bizonyos módon kell dicsérnünk Istent, vagy azt, hogy nyelveken kell szólnunk, ha igazi hívők vagyunk, vagy hogy csak akkor lehet üdvösségeink, ha Jézus nevében kereszteltek meg minket (nem pedig az Atya, a Fiú és a Szent Szemel nevében). Más tanítások a szélsőséges hitre hívták fel a figyelmet, megint mások a női szolgálatok mellett vagy ellen érveltek.

Elolvastunk minden ilyen brosúrát, és hamarosan jól összeavarodtunk! A gyülekezetek kis csoportokra kezdtek szakadni: egyik ebben hitt, a másik abban. Már nemcsak

Jézusért beszélünk, hanem elkezdtünk más hívők ellen beszélni, akiknek a nézetei nem egyeztek a miénkkel.

Egy idő után külföldi barátainktól egyre több minden kezdtünk kapni: pénzt adtak, fényképezőgépeket, és más dolgokat, amikről úgy érezték, hogy szükségesek lehetnek ahhoz, hogy hatékonyabban szolgálhassuk az Urat. Világosan emlékszem, mekkora megosztást hozott ez a vezetők között. Gonosz szívvel elkezdtük azt boncolgatni, hogy van: „Ki kapta a legtöbb könyvet?” vagy „Miért kapott ez a testvér több pénzt, mint én?”

Nagy káosz alakult ki. Egy-két éven belül Kínában a házigyűlekezetek tíz-tizenkét irányzatra szakadtak. Így alakult ki az is, hogy annyi különböző házigyűlekezet-hálózat jött létre.

Nagyon könnyű volt megosztani egy házigyűlekezetet. Elég volt, ha jött egy kívülálló, és egy kis időt együtt töltött a csoport másod-, vagy harmadszintű vezetőinek egy csoportjával. „Támogatási” pénzt osztott szét köztük, és átadta a névjegyet: rövid időn belül már új mozgalom alakult ki! Külföldi barátaink a segítő szándék hevében valójában megosztották, és ezzel meggyengítették a házigyűlekezeteket. „Mert bizonyoságot teszek felőük, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint.” (Rómaiakhoz írt levél 10,2.)

Nem azt állítom, hogy minden teljes mértékben a külföldi testvérek hibájából történt. A mi szívünk téveskedett el, és könnyen beleestünk a kísértés hálójába. Az sem igaz, hogy nincs szükségünk, vagy hogy nem igényeljük a világ más részein élő keresztenyek segítségét. Épp ellenkezőleg: komoly szükségeink vannak, és azért imádkozunk, hogy Isten úgy töltse be ezeket, ahogy Ő akarja, akár külföldi keresztenyeken keresztül is. De fontos, hogy tiszta legyen az indíték mind az adásnál, mind az elfogadásnál, mint ahogy az is, hogy csak a már meglévő vezetőségen keresztül kerül-

jenek hozzánk ajándékok, nehogy a fiatalabb vezetők kísértésbe essenek, hogy ezen keresztül a felettük álló vezetők tekintélyét megkérdőjelezzék.

A kínai egyház vezetői között az egység felbomlott: nem tudtuk közösen tovább vinni az Úr munkáját, mert mindenki úgy érezte volna, hogy meg kell alkudnia új hitelveiben! A helyzet tizenöt éven keresztül egyre csak romlott, egészen addig, amíg egyes házigyülekezet-hálózatok azt nem kezdték hinni, hogy egyedül náluk van az igazság, és a többi csoportot úgy kezdték lesajnálni, mint szektákat, akiket minden áron kerülni kell. A vezetők nem beszéltek már egymással, és nem szerették egymást.

Utazásaink során nagyon sok különböző csoporthoz és hálózathoz tartozó hívővel találkoztunk, és észrevettük, hogy dül a felekezeti háború. Az Úr a szímemre helyezte, hogy keressem az egységet a házigyülekezetek között, így hát elkezdtem keresni a hasonlóan gondolkodó vezetőket, akik ugyanígy látták a helyzetet.

Találkoztam Csang Zsung-lianggal, az egyik legnagyobb hálózat vezetőjével. Csang volt az a testvér, akitel hosszú évekkel korábban együtt fagyoskodtuk végig az éjszakát egy befagyott tónál, amikor az üldözötés szinte a mozgalom teljes elsőprésével fenyegetett. Tőle kaptam azt a bizonyos sálat azon az éjszakán, amikor 1983-ban letartóztattak és börtönbe kerültem.

Amikor megosztottam Csanggal az egységről szóló látásomat, ő csak nevetett:

– Hiszen ez lehetetlen! Azok a csoportok, akiket te egységebe akarsz hozni, tipikus szekták. Semmi dolgunk velük!

Annyira felbosszantott, hogy legszívesebben behúztam volna neki egyet, de tudtam, hogy mély sérelmeket hordoz a többi vezető felé. Csang sokáig nagyon nagyra becsülte Hszü testvért, az Újjászületett Hálózat vezetőjét. Egy nap

megtudta, hogy Hszü összejövetelt tart egy faluban, minden össze húsz kilométerre tőlük.

Mivel már több éve nem találkoztak, elhatározta, hogy biciklivel átmegy. Amikor Csang megérkezett a falu bejáratához, Hszü testvér munkatársai – akik őrszolgálatot töltötték be, hogy figyeljék, nem leselkedik-e veszély – feltartóztatták Csangot, és nem akarták beengedni. Nem ismerték, és buzgalmukban nem is jutott eszükbe, hogy szólni kéne Hszünek, így elküldték Csangot. Az igazság az, hogy ha Hszü tudta volna, hogy Csang van odakinn, kijött volna hozzá és baráti öleléssel üdvözölte volna. Sok ilyen szerencsétlen eset és félelőről miatt bizalmatlanság és keserűség jött létre a házigyülekezetek vezetőinek szívében egymás ellen.

Elutaztam keletre Sanghajba és Vencsouba is, és találkoztam néhány idősebb egyházi vezetővel. Nem tudták elfogadni az egységről szóló látásomat. Azt mondták, nem látnak esélyt arra, hogy együtt tudjanak működni a többi csoporttal.

Nagyon elcsüggédve és mély szomorúsággal a szívemben jöttem el onnan. Úgy éreztem: fel kell adnom. Az egységről szóló látás megvalósítása lehetetlennek tűnt, de a Szent Szellem rám szólt: „Ne siránkozz! Nem te vagy az első, akit az egység létrehozására kiválasztottam. Többekkel próbálkoztam már, de nem tudtak kitartani a látás mellett.”

Újra elköteleztem magam az Úrnak és a látásnak, amit kaptam Tőle. Ő a Máté evangéliuma 19,26-ból bátorított: „Embereknek ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”

Az első áttörés akkor történt, amikor Hszü testvérrrel és a nővérével, Debórával találkoztam 1994-ben. Megosztottam velük a látásomat arról, hogy a kínai egyház elvigye az evangéliumot külföldre is, azaz küldjünk ki misszionáriusokat, de azt is hozzátettem, hogy erre mindaddig nem kerülhet

sor, amíg a házi gyülekezetek megosztottak és tele vannak egymás iránti gyűlölettel. Isten szolgája, Hszü testvér erre így reagált:

– Mától fogva ugyanezért a látásért élünk mi is. Úgy fogjuk szeretni egymást, mint Jonatán és Dávid.

Hszü testvér és csoportja csatlakozott elsőként az egységiről indított mozzalmohoz. Megszerveztünk egy találkozót Csang Zsung-lianggal és a Fangcseng Gyülekezet vezetőivel. Ez nagy előrelépés volt, mivel hosszú éveken keresztül komoly feszültségek voltak köztük és Hszü testvér csoportja között. A Csang érkezése előtt napon közösen imádkoztunk. Egyszer csak Fan testvér megszólalt:

– Hszü testvér, azt hiszem, az Úr szólni akar neked rajtam keresztül, de nem vagyok benne biztos, hogy elfogadod tőlem.

Aztán folytatta:

– Úgy látom, hogy amikor Csang Zsung-liang és a vezetői megérkeznek, nem kéne rögtön leülnöd és beszélned velük, sőt, először ne is imádkozzatok! Amikor megérkeznek, azzal kezdjed, hogy letérdelsz, és egyenként megmosod a lábukat!

Hszü testvér, aki sok millió hívő vezetője Kína-szerte, nyomban így válaszolt:

– Elfogadom amit mondta, mint az Úrtól való üzenetet. Meg fogom mosni a lábukat.

Másnap megérkezett Csang munkatársaival. mindenki üdvözölte egymást, aztán leültünk enni. Beszélgetni kezdünk. Tizenhárom éven át nem volt kapcsolat a két csoport között. Mindkét oldal biztos volt benne, hogy neki van igaza, és a másik csoport tagjait a legnagyobb jóindulattal is olyannak látták, mint akik letértek a keskeny útról és veszélyes hittételeket fogadtak el.

A légkör egyre nehezebbé vált, végül már kezdett olyan lenni, mint egy üzleti találkozó: mindenki társalogni kezdett valakivel, a legkülönbözőbb témakról. Nagyon sok ré-

gi seb került a felszínre, és világossá vált, hogy a két csoport távolabb van egymástól, mint valaha. Úgy tűnt, Hszü testvér elszalasztotta a lehetőséget, hogy megmossa a lábukat.

Egyszer csak Csang a térdére csapott, és bejelentette:

– Ez a sok beszéd csak időpocsékolás! Imádkozzunk, aztán menjünk!

Fan testvér megbökte Hszü testvér hátát, és odasúgta:

– Gyerünk, keríts gyorsan valahonnan vizet, és tudd meg, amit az Úr mondott neked!

Csang éppen csukott szemmel imádkozott, amikor Hszü letérdelt elő, és gyengéden elkezdte levenni a cipőjét és a zoknját. Nem hitt a szemének, hogy a nagy Hszü Jung-cő, a legnagyobb kínai házigyülekezet-hálózat vezetője képes letérdelni, és megmosni a lábat! Csang felkiáltott, és szeregett átölelte Hszüt.

Akkor Debóra Hszü előhozott egy meleg vízzel teli vödröt, és elkezdte megmosni Csang munkatársának, Ting testvérvérőnek a lábat. Ott térdeltek együtt a földön, átölelték egymást, és sírtak.

A tizenhárom év megannyi mendemondája, keserűsége és féltékenysége egyszeriben eltűnt. A teremben mindenki Isten irgalmát és bocsánatát kezdte keresni. Egyik vezető a másiknak tett bűnvallást. Felemelő pillanat volt. Könnytőcsák gyűlték össze annak az áldott helynek a padlóján.

Végül közösen dalra fakadtunk:

Amikor a nap lenyugodni készül

A szívünk hazavágýik

Mert egy család vagyunk mindörökre

Ifjú korunkban hátrahagyutuk családunkat

És saját utunkat kezdtük járni

Mindannyian egyedül szenvedtünk

Így most megértjük egymás fájdalmát

Fogadjuk el egymást testvérként
Akik az evangélium útját járják
Minden patak és minden folyó végül az óceánba fut
Mert egy család vagyunk mindörökre

A két házigyülekezet-hálózat elhatározta, hogy attól a naptól fogva minden lehetséges módon együtt fognak működni. A szívünket teljesen meghódította Isten szeretete.

Az Úr nagyon a szívére helyezte Hszü testvérnek, hogy a többi házigyülekezet-vezetővel is keresse az együttműködést. Közösen látogattunk végig sok vezetőt a többi csoportból. Azokat a csoportokat, akik nem voltak hajlandóak bekapcsolódni a Három-Ön Hazafias Mozgalomba, megkértük, hogy ha jónak látták, csatlakozzanak ők is az egység mozgalmához, amit „Sin Közössége”-nek nevezünk el. Úgy gondoljuk, hogy a Sin név, amiről az Ézsaiás könyve 49,12 említést tesz, Kínára vonatkozik, „Ímé, ezek messziről jönnek, ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről!”

Együtt imádkoztunk, és megosztottuk velük az egységről szóló látást. Az Úr lassanként kedvessé tett minket előttük, és a vezetők elkezdték felismerni, miért fontos az Úr miatt egységen járnunk.

Sok vezető soha nem találkozott még Hszü testvérrrel, mégis ellenséges viszonyban álltak vele olyan dolgok miatt, amit másuktól hallottak róla. Amikor aztán a saját szájából hallották, hogy miben hisz, és látták, hogy az életén és a jellemén a Szent Szellem szelídsége és gyümölcse látszik, rájöttek, hogy hazudtak nekik. Isten igaz embereként és az Úr Jézus Krisztus igaz híveként fogadták el Hszü testvérét.

Sok korlát dőlt le, és az egység egyre mélyült és erősödött közöttünk. A vezetők elkezdték egymás gyülekezeteiben prédkálni, egymás dalait énekelní, és közös stratégiát kidolgozni az Úr munkájával kapcsolatosan. 1996-ra a leg-

több csúcsvezető az egyesülés pártjára állt, de a másod- és harmadszintű vezetők, különösen a fiatalabb testvérek, még mindig nem tudták elfogadni egymást: nem kívánták feladni saját módszereiket.

Szövetséget kötöttem az Úrral a kínai egyház egységsülése érdekében. Azt mondtam Neki: „Uram, mától fogva nem eszem tojást és húst, amíg a vezetők valóban el nem fogadják egymást”. Egy nap egy vezetői találkozón az egyik testvér észrevette, hogy nem eszem tojást és húst. Megkérdezte, mi az oka. Megmondtam neki, mire felállt, és bejelentette:

– Mostantól fogva én sem eszem tojást és húst, amíg a házigyülekezetek nem egységesülnek.

1996 októberében öt férfit választottak meg a Sin Közösség első elöljárónak: Hszü testvér lett az elnök, Csang Zsung-liang, Vang Hszin-caj, Sen Ji-ping és jómagam az elnökségi tagok. minden személy más-más hálózatot képviselt.

1996 novemberében az öt hálózat vezetője Sanghajban gyűlt össze a legelső hivatalos Sin találkozón. Isten megint új és erőteljes módon cselekedett közöttünk, és ismét válaszfalak dőlték le. Több vezető is beismerte, hogy éveken keresztül negatív érzésekkel táplált más csoportok felé. Bűnbánatot tartottak Isten előtt, és kérték a jelenlévők bocsátatát.

Hszü testvér felállt, és így szólt:

– Nem akarjuk többé a saját, külön bejáratú hitelvezetőket követni. Tanulni akarunk egymás erősségeiből, és változni, ahogy azt az Úr akarja, hogy erősebbek lehessünk, és közelebb kerülhessünk Jézushoz.

Bár nem sikerült minden apró nézeteltérést elsimítani, a vezetők elkezdték megismerni egymást, és látták, hogy mennyivel több a közös bennük, mint ami elválasztja őket. Rájöttek arra is, hogy a teológiai különbségek olyan terüle-

Harmadszor is börtönben – életem mélypontja

Tizenegy házigyűlekezet-vezető gyűlt össze Csengcsou városában 1997 márciusában, Honan tartomány fővárosában. Úgy terveztük, hogy egy lakóépület második emeletén találkozunk. Egy idősebb, kínai származású amerikai testvérnő is hivatalos volt a találkozóra, de utóbb kiderült, hogy kormányügynökök a találkozó helyszínéig követték.

Mi még nem tudtunk róla, de Hszü testvérét és még néhány további vezetőt már letartóztattak, mire mi odaérünk az épülethez. A Közbiztonsági Hivatal fegyveres rendőrei pedig a lakásban rejtőzködve várak arra, hogy mi is megérkezzünk.

Az este esős és borús volt. Felcsengettem a lakásba, hogy megtudjam, Hszü testvér megérkezett-e már. Egy számonra ismeretlen hang azt válaszolta:

– Ó, jöjjön fel, kérem! Kérem, jöjjön fel!

Nyitva találtuk a lakás ajtaját. Beléptünk, mire puskák szegeződtek ránk. A rendőrök sorban levették az öveinket, és azzal kötötték a hátunk mögé a kezünket. Csak a mene-

teken jelentkeznek, amelyek nem számítanak központi kérdésnek a hit szempontjából.

Minden csoport világosan megértette, hogy Isten természetfölötti módon cselekszik az ott képviselt többi csoportban, és ezért dicsőséget adtunk Neki. Úgy döntöttünk, hogy prédikálni fogunk egymás gyülekezeteiben, megosztjuk egymás között a Bibliákat és a többi támogatást, hogy ne egyik vagy másik csoportnál halmozódjon fel a külföldi keresztenyektől érkező segítség, míg a többieknek esetleg semmi sem jut.

A második napon közösen úrvacsorát vettünk. minden bizonnyal ötven év óta ez volt az első alkalom, hogy a kínai egyház legfelsőbb vezetői egységen vettek együtt úrvacsorát.

Az egység mozgalma a mai napig folytatódik, bár 2002-ben néhány testvér úgy döntött, hogy mégsem veszi fel a Sin nevet, egyszerűen csak tartja a kapcsolatot a testvéreivel Krisztusban, minden hivatalos kötelezettség nélkül. Több házigyűlekezet-hálózat csatlakozott hozzánk. 2000 januárjában egy találkozó alkalmával a jelen lévő vezetők első ízben próbálták hozzávetőlegesen felbecsülni a hálózathoz tartozó hívők számát. A végeredmény ötvennyolcmillió volt!